

Francesc amb una família de la favela Varginha

► «La vida cristiana es viu als temples, però encara més a les cases», va dir un ponent llatinoamericà en el Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats (Barcelona, maig de 2014). La foto il·lustra molt bé aquesta afirmació. És la visita de Francesc a una família de la favela Varginha, un

dels barris perifèrics de Rio de Janeiro, durant la Jornada Mundial de la Joventut celebrada l'any passat. La família serà el tema del proper Sínode extraordinari de Bisbes (5-19 d'octubre de 2014).

GLOSSA

Acollir els germans

Missa vespertina d'un dia laborable en una església de la gran ciutat. Un grup de persones de diverses edats, d'origen sud-americà, se situa al primer banc. Prèviament han demanat si es pot oferir la missa en sufragi d'un familiar, germà d'algun d'ells, traspassat al seu país setmanes enre. No van poder assistir a les exèquies i voldrien oferir la missa pel seu repòs prop de Déu Pare. Porten la fotografia del difunt en un senzill marc, segons els seus costums, i segueixen la celebració amb devoció. Quan acaba, mentre els altres fidels van sortint de l'església, el celebrant els convida a apropar-se i, al peu del presbiteri, els demana detalls sobre la seva població d'origen, la seva arribada a la ciutat, a què es dediquen, la relació amb el difunt, les circumstàncies de la seva mort... S'estableix una bona comunicació, se senten acollits, considerats i manifesten la seva satisfacció. El sacerdot, per acabar, els convida a resar junts un pàrenostre pel germà traspassat. És un moment emotiu de pregària familiar. Un gest de bona acollida eclesial.

Els cristians hem de ser conscients de la problemàtica de la immigració. Conscients i disposats a ser testimonis d'acolliment amb aquells que tenim a prop: el veí de l'escala, el company de treball o d'estudis, el dependent, el taxista o el cambrer que m'atén, l'amic o l'amiga dels fills, l'indigent que demana almoïna... És ben cert que les persones tenen tot el dret a buscar millors

condicions de vida fora del seu país d'origen, per bé que exercir-lo comporta sovint allunyar-se de llocs i persones estimades. És ben cert, també, que l'acolliment, el fet de veure's acceptat com a ciutadà vinculat al lloc que acull, ajuda a portar i superar el trencament que comporta la migració. «Feu-vos solidaris de les necessitats del poble sant, practiqueu amb deler l'hospitalitat.» (Rm 12,13)

Com a ciutadans, tots tenim molt clar que abandonar una persona accidentada seria un acte no només immoral, sinó també delictiu. Com a cristians, potser la nostra actuació davant els necessitats també hauria de seguir uns estàndards més exigents.

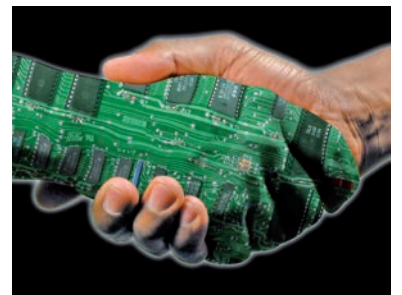
Les persones que emigren ho fan, sovint, perquè es veuen atrapades en situacions que les obliguen a fugir del seu país d'origen. Són els més pobres i vulnerables. Marxar, en aquests casos, no és una elecció sinó una possibilitat de sobreviure. Heus ací la importància que siguin acollits sense rebuig social i que no restin confinats als sectors més vulnerables dels llocs d'acollida. Malgrat les dificultats generals del moment socioeconòmic, han de ser rebuts i acollits com a persones, fills i filles de Déu, germans desvalguts, i saber-hi descobrir, quan és el cas, el rostre sofrent del Crist. «No us oblideu de practicar l'hospitalitat; gràcies a ella, alguns, sense saber-ho, van acollir àngels.» (He 13,2)

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Tecnologies informatives que ajudin la fe i la solidaritat

La transformació de les tecnologies de la informació i de la comunicació que està experimentant el nostre món té efectes decisius en la vida de les persones, en el seu mode de relacionar-se, de treballar, de desenvolupar les seves activitats bàsiques. Potser a totes les famílies rondinem una mica per tants mòbils i tauletes... De fet, s'està configurant un nou món, **una nova terra de missió**, un espai que no pot ser indiferent a la transmissió de la fe. Les noves tecnologies obren horitzons nous, noves possibilitats que cal explorar amb deteniment i que són una ocasió idònia per a establir lligams de fraternitat i d'entesa entre cultures, pobles i nacions geogràficament allunyats. Ens permeten accedir a mons molt distants i a establir connexions amb persones amb molta facilitat i accessibilitat. Aquesta interacció entre identitats diferents pot fer possible l'emergència d'un món més fratern i solidari, més sensible a la seva riquesa i diversitat. Vivim en el que els experts han anomenat el poble global (*the global village*), però per a viure-hi dignament, cal una globalització de la solidaritat, dels drets de tots els ciutadans de la terra.

Com tot fenomen nou, però, cal discernir, atentament, les llums i les ombres que van associades a aquesta novetat. L'ésser humà és, per definició, un ésser social, està cridat, per la seva mateixa naturalesa, creada a imatge i semblança d'un Déu trinitari, a establir vincles, a fer xarxa, a sortir de si mateix, com remarca el Papa Francesc, per anar a trobar l'altre i forjar una comunitat d'amor. No som illes, ens necessitem els uns als altres i no podem créixer al marge de la comunitat. «Som do i estem fets per al do», deia el Papa emèrit, Benet XVI, en la seva última encíclica, *Caritas in veritate*. Aquesta sortida de si mateix, demana audàcia, perquè cal superar la por, però és l'únic mode de poder expressar els propis dons en el món i embellir-lo amb la pròpia presència.

Les tecnologies de la informació i de la comunicació ens permeten establir ponts, crear sinergies, compartir experiències i coneixements i això fa augmentar la nostra visió de la realitat i el sentit de cosmopolitisme. Mai com ara en la història no ens havíem sentit tan ciutadans del mateix món, d'un món global, que és interdependent i fràgil, i en el qual tots estem cridats a entendre'ns i a trobar camins de pacificació. El **fenomen de la globalització de les comunicacions** és un fenomen ambigu i complex, però representa un salt qualitatiu en la història de la humanitat. No podem caure en la indiferència. El coneixement de les realitats i els sofriments dels altres ha de ser un estímul per a lluitar contra el mal, però per a assolir aquest repte, cal vèncer la caiguda en el que el Papa Francesc, a Lampedusa, davant la vergonya dels emigrants abandonats, ha anomenat la *globalització de la indiferència*. La xarxa ens permet tenir coneixement del que passa a les perifèries de l'existència i això ens obliga a ser més responsables socialment i més curosos amb el medi ambient. Interessa especialment reflexionar sobre el nou marc i esbrinar de quina manera pot afavorir el ple desenvolupament de la persona i el progrés integral dels pobles, que no solament exigeix el seu desenvolupament econòmic, material, sinó també la seva dimensió social i espiritual. Ens convé discernir els signes dels temps i utilitzar el nou marc de les comunicacions per a desenvolupar els nostres horitzons més valuosos i transmetre-hi la fe i la solidaritat.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

MARIA TRULLOLS

50 anys d'agraïment

La Gna. Maria Trullols acaba de fer 50 anys com a carmelita de la Caritat-Vedruna i —en fa 29 que és a la comunitat de Manresa. En agraïment va teixir una jaqueta de llana *saco* per al papa Francesc, que li va lliurar el 14 de maig, «per la seva manera de ser, la seva proximitat, la seva exigència, pels anys de vocació vedruna i per haver superat la primera fase d'un càncer limfàtic».

Què han representat aquests primers 50 anys?

Els valoro molt positivament. He donat molt, però he rebut molt més encara. Alguna vegada he tingut la temptació de *penjar els hàbits*, però després he arribat a la conclusió que les persones passen, les situacions són efímeres. Jesucrist hi és sempre, i per Ell vaig fer aquesta opció de vida.

Com ha evolucionat la seva fe? També positivament. A vegades la fe és molt fosca, però la constància en la pregària, el ser comunicativa i sincera amb mi mateixa i l'exemple de persones fidels en tot moment m'ha ajudat a créixer en la fe. He descobert Déu present en mi i en els altres. Això m'ha enriquit.

De què li està més agraiada a Déu?

De la vocació vedruna concretada en l'educació. De tot el que he rebut d'Ell a través dels altres. De les persones que ha posat al meu camí dins la Congregació i fora. I el que més li agraeixo és Montserrat, el meu referent des de fa 38 anys: m'ho ha donat tot i m'ha fet tal com sóc. A Montserrat m'han ensenyat a estimar, estimant-me; a valorar, valorant-me. M'han fet descobrir el doll interior que Déu ha dipositat en mi i m'han fet costat tant en els moments de llum com en les hores foscanes.

Òscar Bardají i Martín

FE I GRANS CIUTATS

La sortida cap a les perifèries

«Déu viu a la ciutat», diu el document d'Aparecida. És una afirmació de fe que equival a dir que «Déu està present en la història». El Déu encarnat viu de moltes maneres en el temple de la seva Església i en els temples que són les cases i les ciutats. Necessitem una mirada contemplativa —que és una mirada de fe— capaç de descobrir «el Déu que viu entre els ciutadans promovent la solidaritat, la fraternitat, el desig de bé, de veritat, de justícia. Aquesta presència no ha de ser fabricada sinó descoberta, desvelada. Déu no s'amaga a aquells que el busquen amb un cor sincer, encara que ho facin a les palpentes, de manera imprecisa i difusa» (*Evangeli Gaudium*, 71).

La *sortida* missionera de l'Església ha d'arribar a les «perifèries existencials, socials i geogràfiques», diu Francesc. «L'Església ha fet una opció per la vida que la projecta necessàriament vers les perifèries més fondes de l'existència: el néixer i el morir, l'infant i l'ancià, el sa i el malalt», diu el document d'Aparecida (A 418).

Anar cap a les perifèries inclou anar cap als pobres i els exclosos, cap als barris pobres de les ciutats (*favellas* o *villas miseria*). Això ho varen expressar llibres ja antics, com el titulat *En el corazón de las masas*, de René Voillaume o *El corazón del mundo*, de Hans Urs von Balthasar, que contempla Jesucrist com el cor de Déu enmig del món (cf. O. González de Cardedal, *Dios en la ciudad* (Ed. Sígueme, Salamanca 2013).

(De la ponència del Dr. Carlos María Galli, de Buenos Aires, en el Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats)

SER PADRES

Una regla de oro

¿Què han de hacer los padres que se separan, pero desean producir el menor trauma en sus hijos? He aquí unas sugerencias:

- No cambiar radicalmente la forma de vida de los hijos. Vivienda, escuela, etc.
- Hablar sin apasionamiento del padre ausente (sin resaltar rasgos negativos).
- Comprender los trastornos emocionales que pueda presentar el niño, según la edad.
- Intentar la custodia compartida y, a falta de ella, pactar las visitas lo más elásticas posibles, aunque siempre previo aviso de la visita.
- Procurar no *comprar* el amor del hijo (con caprichos y excesivos regalos).
- Cuidado con las muestras de afecto con las nuevas amistades delante de los hijos.
- Si hay nuevo matrimonio, no forzar al niño a rechazar a su padre biológico.
- Procurar establecer una red de soporte alrededor del niño: amigos, clubes, etc.
- Facilitarle figuras parentales sustitutorias: abuelos, tíos...
- El niño ha de tener la seguridad de que sus padres, por encima de todas sus desavenencias, le siguen queriendo. Es la regla de oro que engloba todas las anteriores.

Dr. Paulino Castells
(Creer con padres separados,
Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Miel de áloe

Se habla de los muchos beneficios del áloe, una planta de sabor amargo. En la fiesta de la Exaltación de la Cruz del año pasado, el Papa empleó el símil de la miel de áloe: «¿Cómo probar esa miel de áloe, esa dulzura amarga del sacrificio de Jesús? [...] La historia del hombre y la historia de Dios —decía— se entrecruzan en la cruz. Historia esencialmente de amor.»

Preguntaba Francisco: «¿Cómo podemos comprender un poquito el misterio de la cruz?» Y respondía: «De rodillas, en la oración, pero también con las lágrimas. Es el llanto del arrepentido, el llanto del hermano y de la hermana que mira tantas miserias humanas y las mira también en Jesús, de rodillas y llorando.»

La cruz da miedo. Incluso el Señor pidió a Dios: «Padre, aleja de mí este cáliz»; pero agregó: «Que se cumpla tu voluntad». Jesucristo da su vida por amor. Él «se humilló a sí mismo, hecho obediente hasta la muerte, y una muerte de cruz».

Y, sobre todo, el Papa evidenció que para entrar en este misterio siempre tenemos «necesidad de la Madre, de la mano de la mamá». Que María —añadió— «nos haga sentir cuán grande y cuán humilde es este misterio, cuán dulce como la miel y cuán amargo como el áloe».

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

15. □ **Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [1Co 11,17-26. 33 / SI 39 / Lc 7,1-10]. Mare de Déu dels Dolors. Sant Nicomedes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.
16. ■ **Dimarts** [1Co 12-14.27-31a / SI 99 / Lc 7, 11-17]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià (Cipriano), bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).
17. ■ **Dimecres** [1Co 12,31-13,13 / SI 32 / Lc 7, 31-35]. Sant Robert Bel-larmino (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, cardenal (jesuïta); sant Pere d'Arbués, prev. i mr. a Saragossa; santa Coloma, vg. i mr. a Còrdova; santa Ariadna, mr.
18. ■ **Dijous** [1Co 15,1-11 / SI 117 / Lc 7,36-50]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.
19. ■ **Divendres** (□ Barcelona) [1Co 15,12-20 / SI 16 / Lc 8,1-3]. St. Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. IV); Sta. Maria de Cervelló o del Socós, vg. mercedària, de Barcelona (s. XIII).
20. ■ **Dissabte** [1Co 15,35-37.42-49 / SI 55 / Lc 8, 4-15]. Sants Andreu Kim Taegon, prev., Pau Chong Hasang i altres companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; Sta. Càndia o Càndida, vg. i mr.
21. ■ † **Diumenge vinent**, XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 55,6-9 / SI 144 / Fl 1,20c-24.27a / Mt 20,1-16a]. Sant Mateu o Leví, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excolector d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers; santa Ifigènia, vg.

DIUMENGE DE L'EXALTACIÓ DE LA SANTA CREU

► Lectura del llibre dels Nombres (Nm 21,4b-9)

En aquells dies: tot fent camí, el poble acabà la paciència i malparlava contra Déu i contra Moisès. Deia: «Per què ens vau fer sortir d'Egipte, si hem de morir en aquest desert? No hi ha pa ni aigua, i ja estem fastiguejats d'aquest menjar tan miserable». Llavors el Senyor envià serps verinoses que els picaven, i molta gent moria. El poble anà a trobar Moisès i li digué: «Hem pecat malparlant contra el Senyor i contra tu. Prega el Senyor que ens tregui aquestes serps.»

Moisès pregà pel poble, i el Senyor li digué: «Forja una imatge d'aquestes serps i posa-la en forma d'estendard. Els qui hauran estat picats, si la miren, salvaran la vida». Moisès va fer una serp de coure, la va posar en forma d'estendard, i tothom qui havia estat picat, si mirava la serp de coure, salvava la vida.

► Salm responsorial (77)

R. *No oblideu les obres del Senyor.*

Escolta, poble, el meu ensenyament, / escolta les meves paraules. / Aprèn dels meus llavis aquests records, / t'aclarirà el sentit dels fets passats. R.

Quan els feria, ells el buscaven, / es convertien i tornaven a Déu. / Es recordaven de Déu, la seva roca, / del Déu Altíssim, el seu redemptor. R.

Però no eren més que paraules, / mentida davant d'ell a flor de llavis; / els seus cors no eren sincers, / cors infidels a l'aliança. R.

Ell, tot amor entranyable, / els perdonava la culpa i la vida, / refrenava tothora el seu rigor, / s'aguantava per no ésser sever. R.

El Calvari. Pintura de Francisco Gallego (1468?-1507)

►) Aquesta imatge parla

► Lectura del libro de los Números (Nm 21,4b-9)

En aquellos días, el pueblo estaba extenuado del camino, y habló contra Dios y contra Moisés: «¿Por qué nos has sacado de Egipto para morir en el desierto? No tenemos ni pan ni agua, y nos da náusea ese pan sin cuerpo.» El Señor envió contra el pueblo serpientes venenosas, que los mordían y murieron muchos israelitas. Entonces el pueblo acudió a Moisés, diciendo: «Hemos pecado hablando contra el Señor y contra ti; reza al Señor para que aparte de nosotros las serpientes.» Moisés rezó al Señor por el pueblo, y el Señor le respondió: «Haz una serpiente venenosa y colócala en un estandarte: los mordidos de serpientes quedarán sanos al mirarla.» Moisés hizo una serpiente de bronce y la colocó en un estandarte. Cuando una serpiente mordía a uno, él miraba a la serpiente de bronce y quedaba curado.

► Salmo responsorial (77)

R. *No olvidéis las acciones del Señor.*

Escucha, pueblo mío, mi enseñanza, / inclina el oído a las palabras de mi boca: / que voy a abrir mi boca a las sentencias, / para que broten los enigmas del pasado. R.

Cuando los hacía morir, lo buscaban, / y madrugaban para volverse hacia Dios; / se acordaban de que Dios era su roca, / el Dios Altísimo su redentor. R.

Lo adulaban con sus bocas, / pero sus lenguas mentaban: / su corazón no era sincero con él, / ni eran fieles a su alianza. R.

Él, en cambio, sentía lástima, / perdonaba la culpa y no los destruía: / una y otra vez reprimió su cólera, / y no despertaba todo su furor. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captar-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a gloria de Déu Pare.

► Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 3,13-17)

En aquell temps, Jesús digué a Nicodem: «Ningú no ha pujat mai al cel, fora d'aquell que n'ha baixat, el Fill de l'Home. I així com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creguin en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell.»

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Fl 2,6-11)

Cristo, a pesar de su condición divina, no hizo alarde de su categoría de Dios; al contrario, se despojó de su rango y tomó la condición de esclavo, pasando por uno de tantos. Y así, actuando como un hombre cualquiera, se rebajó hasta someterse incluso a la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo levantó sobre todo y le concedió el «Nombre-sobre-todo-nombre»; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

► Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 3,13-17)

En aquel tiempo, dijo Jesús a Nicodemo: «Nadie ha subido al cielo, sino el que bajó del cielo, el Hijo del hombre. Lo mismo que Moisés elevó la serpiente en el desierto, así tiene que ser elevado el Hijo del hombre, para que todo el que cree en él tenga vida eterna.» Tanto amó Dios al mundo que entregó a su Hijo único para que no perezca ninguno de los que creen en él, sino que tengan vida eterna. Porque Dios no mandó su Hijo al mundo para condenar al mundo, sino para que el mundo se salve por él.

COMENTARI

Exaltació i encarnació

El text de l'evangeli de Joan que il·lumina la festa d'avui no comença fent referència a la creu sinó que parla de pujar al cel: «Ningú no ha pujat mai al cel fora d'aquell que n'ha davallat, el fill de l'home» (Jn 3,13).

Tanmateix, en canvi, tot seguit, l'elevació de Jesús en la creu es compara amb la serp enlairada per Moisès en el desert (Nb 21,8-9) com un símbol de la salvació (Sv 16,6) per a tots els que la contemplaven. D'aquesta forma, el misteri de l'exaltació de Jesús en la creu il·lustra la tornada de Jesús allà on era abans (Jn 6,62). La mort de Jesús en la creu és el pas de Jesús

d'aquest món al Pare (Jn 13,1). La mort de Jesús és doncs, a l'ensens, la seva exaltació, és a dir, la seva resurrecció (cf. Fl 2,5-11, sobretot v. 6). La mort de Jesús és el moment de la victòria de Jesús sobre el món i el seu príncep de la mort (cf. Jn 12,31-33 i 16,33; també 8, 44).

Però hi ha més. En el text que presenta la pujada de Jesús al cel, es parla també de la seva davallada del cel. L'exaltació de Jesús, la seva mort en creu, és relacionada amb la seva davallada, és a dir, amb la seva vinguda, el seu naixement, la seva encarnació (Jn 1,14). Amb aquest enllaç entre exaltació i encarnació, la vida terrenal de Jesús, emmarcada entre el seu naixement

(Jn 18,37) i la seva mort (la seva victòria, 16,33), queda pregonament presentada com un atansament de Déu vers nosaltres (el que ha davallat), que ens invita a pujar amb ell vers el Pare (el que ha pujat, cf. 20,17).

Encarnació i exaltació són, d'alguna manera, el mateix esdeveniment: revelen el Pare com a l'origen (el Pare) i el destí de Jesús (el Pare). Però, i això cal subratllar-ho, són també dos moments cabdals de l'existència humana. Jesús ve de l'àmbit de Déu i hi torna, però després d'haver viscut com un membre de la nissaga humana. És la confessió de fe cristiana. Vet aquí la fondataria de la festa d'avui.

Oriol Tuñi, SJ

Sant Miquel de Vielha recupera el seu campanar

L'església de Sant Miquel de Vielha ha recuperat aquest estiu el campanar, que va quedar molt afectat a causa d'un llamp el setembre de l'any passat. Les obres de restauració es van acabar el mes de juliol, i han inclòs les obres de rehabilitació de la coberta de la torre i la reparació del rellotge al seu interior. L'obra, que ha costat 60.000 euros s'ha pogut dur a terme gràcies al suport de les institucions: la Conselleria de Cultura, la Diputació de Lleida, l'Ajuntament de Vielha i el Conselh Generau d'Aran.

Nou Superior a la comunitat de La Salle de La Seu d'Urgell

L'Arquebisbe d'Urgell va poder comparar una trobada, al mes de juliol, amb el nou Superior de la Comunitat dels Germans de La Salle de La Seu d'Urgell, Gmà. Salvador Balart i Altés, que ha iniciat el curs escolar amb molta il·lusió. El Gmà. Balart retorna a la ciutat, on va estar treballant l'any 2011, i el darrer destí havia estat Reus. En la seva conversa, Mons. Vives i el Gmà. Balart parlaren sobre la responsabilitat actual de l'escola catòlica en ordre a l'anunci de l'Evangelí de l'alegria a què ens crida el Papa Francesc. La presència dels Germans de La Salle a La Seu d'Urgell es remunta a 1903. <http://www.laseu.lasalle.cat/lescola/>

Segueix el Full Dominical allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

Mn. Pere Morales ha iniciat la seva tasca de sacerdot a Puigcerdà

Mn. Pere Morales, que ha estat ordenat de prevere, aquest estiu el 27 de juliol a la Catedral de Santa Maria d'Urgell, comença la seva tasca pastoral sacerdotal a Puigcerdà aquest mes de setembre, com a Vicari de la Parròquia de Santa Maria.

El dia 3 d'agost va fer la seva primera missa a Escaldes-Engordany, on ha residit bona part de la seva vida, i el passat 31 d'agost en va fer una altra a la Catedral de Santa Maria d'Urgell, on ha servit com a diaca en els darrers temps.

La seva ordenació va ser solemne i molt sòbria. Va estar presidida per l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives i Sicília, i va estar acompanyat per nombrosos companys d'estudi i sacerdots, entre els que hi havia el seu germà (també sacerdot), i els quals han vetllat el seu camí cap al sacerdocí, al Seminari de La Seu d'Urgell i a l'Interdiocesa de Barcelona. També molts capellans de la diòcesi van acompanyar-lo en aquest dia tan important. Eren presents el Rector del Seminari Interdiocesa, Mn. Norbert Miracle, entre d'altres formadors i amics de Barcelona, Solsona, Perpinyà.

També es van desplaçar des de Salamanca, lloc d'on és originari Mn. Pere, i del Principat d'Andorra, gran part de la seva família més propera, germans, nebots... La Catedral es va omplir de fidels i amics del Principat.

Mons. Vives, a la seva homília, va fer referència a la lectura del dia, posant en relleu la importància de la crida que rep Pere de Jesús a la vora del llac Tiberiades (Jn 21). «M'estimes Pere?», aquesta és la gran pregunta per a enviar al servei: sense amor no hi ha missió, perquè la missió és fruit de l'amor... Només d'un cor que estima pot brollar la missió apostòlica, va encoratjar Mons. Joan-Enric a Mn. Pere: «conforma la teva vida amb el misteri de la Creu del Senyor... Mons. Vives el va esperar a superar la por i a viure al costat de les persones «acompanyant, escoltant, consolant, anant com un germà més amb tots», seguint els ensenyaments de Jesús.

Mn. Pere féu les promeses sacerdotals, es cantà la lletania dels sants, i l'Arquebisbe li va imposar les mans, primer, i també la resta de preveres, i es va dur a terme la gran pregària d'ordenació. Es va acabar amb la celebració de l'Eucaristia, concelebrada per Mn. Pere al costat de l'Arquebisbe Joan-Enric. Mn. Pere, abans d'acabar, va fer un llarg agraïment a totes les persones que han fet possible la celebració de la seva ordenació.

Visita Pastoral a Santa Margarida de La Ràpita

El diumenge dia 20 de juliol, coincidint amb la festa de la seva patrona, Santa Margarida, l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives realitzà la Visita Pastoral a la parròquia de Santa Margarida de La Ràpita (Municipi de Vallfogona de Balaguer). Fou rebut pel Rector de la Parròquia, Mn. Jordi Profitós; per l'Alcalde Pedani, Gregori Esteban Àngel; i pel President de l'Associació cultural de La Ràpita Gerard Costa i pels veïns i veïnes del poble. També va assistir l'Alcaldessa de tot el municipi, Maria Sarret Pijoan. L'Eucaristia fou solemnitzada per la Coral Vallfogonina. Al final de l'Eucaristia tingué lloc un aperitiu i una ballada de sardanes davant de la plaça de l'església on l'Arquebisbe pogué saludar els rapitencs i interessarse per les seves necessitats.

Mn. Norbert Miracle dicta els exercicis espirituals de l'estiu

Els sacerdots d'Urgell van dur a terme la tanda d'exercicis espirituals estiuencs, enguany dirigits per Mn. Norbert Miracle Figuerola, Rector del Seminari Major Interdiocesa, a la Casa d'Espiritualitat del Sant Crist de Balaguer. Els exercicis són presidits per Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe-Bisbe d'Urgell i van començar el dilluns 28 de juliol i acabaven el divendres 1 d'agost.

Nous nomenaments al Bisbat d'Urgell

L'Arquebisbe-Bisbe d'Urgell ha fet pública la següent previsió de nomenaments per al proper curs que prendran possessió oportunament, segons convingui en cada cas:

Nomenaments Parroquials

- Il·lm. Mn. Josep Maria Mauri i Prior, Rector de les Parròquies de St. Andreu d'Arcavell; de Sta. Eugènia d'Argolell; de St. Martí d'Ars; de Sta. Eulàlia de Mèrida d'Asnurri; de St. Tomàs de Calbinyà i de St. Romà de Civís. Manté les seves responsabilitats actuals.
- Mn. Joaquim Cebrian i Puyuelo, Rector *in solidum* amb Mn. Joan Perera i Faura de les Parròquies de la Mare de Déu Assumpta de Ribes de Freser; de St. Vicenç de Planoles; de St. Cristòfol de Ventolà, de Nevà i de Toses; de St. Esteve de Pardines; de St. Martí de Campelles; de St. Serni de Fustanyà; de St. Feliu de Bruguera; de St. Jaume de Queralbs i de la Capellania del Santuari de la Mare de Déu de Núria.
- Mn. Melcior Querol i Solà, Rector *in solidum* amb Mn. Carles Rivas i Marra de les Parròquies de St. Jaume de Bellver de Cerdanya; de St. Eloi de Martinet; de St. Andreu de Baltarga; de St. Esteve de Prullans; de St. Serni de Prats i Sansor, de Montellà de Cadí i de Coborriu; de Sta. Eulàlia de Mè-

rida d'Eller-Cortàs i de Pi; de St. Julià de Pedrabor; de St. Joan Baptista de Riu; de Sta. Eugènia de Santa Eugènia; de St. Iscle i Sta. Victòria de Tallendre-Oden i de Sanavastre; de St. Martí d'Aràns; de St. Pere de Lles de Cerdanya; de St. Fructuós de Músser; de St. Llorenç de Das; de la Mare Déu Assumpta de Mosoll i de St. Climent d'Urús.

- Mn. Pere Balagué i Bajona, Rector de la Parròquia de St. Martí de Gausac.
- Mn. Joseph Geethafonkalan, Rector de la Parròquia de La Purificació de Bossòst i de les Parròquies de St. Joan i St. Pere d'Arres; de St. Martí d'Arrò i de Benòs-Begòs; de St. Pere de Bausen; de St. Serni de Canejan; de Sta. Maria d'Es Bòrdes; de St. Joan Baptista de Les i de la Mare de Déu Assumpta de Vilamòs. Manté el nomenament de Vicari Parroquial de St. Miquel de Vielha.
- Mn. Lluís Eduard Salinas i Muñoz, Rector de la Parròquia de St. Iscle i Sta. Victòria de La Massana, al Principat d'Andorra.
- Mn. Pere Morales i Moreno, Vicari parroquial de la Parròquia de Sta. Maria de Puigcerdà i de les parròquies de St. Miquel d'Isòvol; de St. Pere d'Olopte; de Sta. Eugènia de Saga i de St. Tomàs de Ventajola.

- Mn. Cinto Busquet i Paredes, Prevere Adscrit a la Parròquia de St. Pere d'Alp.

Nomenaments No Parroquials

- Mn. Cinto Busquet i Paredes, Director Espiritual i Cap d'Estudis del Seminari Diocesà d'Urgell.
- Gna. Visitació Lorenzo Herrero religiosa de la Sda. Família d'Urgell, Delegada diocesana de Pastoral de la Salut.

Jubilacions

- El Sr. Arquebisbe ha acceptat la jubilació del M.I. Mn. Ramon Porredon i Escolies. Resta com a Canononge emèrit de la S.E. Catedral de Sta. Maria de La Seu d'Urgell.
- El Sr. Arquebisbe ha acceptat la jubilació del M.I. Mn. Josep Amiell i Solé. Resta com Canononge emèrit de la Catedral i Prevere Adscrit amb facultats a la Parròquia de St. Miquel de Vielha on té la residència.

Estudis

- Mn. Emili Villegas i Artacho, enviat a cursar estudis de Litúrgia al Pontifici Ateneu St. Anselm de Roma.

La Seu d'Urgell, 28 de juliol de 2014